

begravningstal.se

Kära familj, kära vänner,
tack för att ni är här idag för att ta farväl av Karin Elisabet Lund – vår Mamma
Karin –
och för att tillsammans fira det liv hon levde.

Jag talar som hennes dotter.
Vi pratade varje dag.
Om små bekymmer, om stora glädjeämnen,
om vad som stod på spisen och hur surdegen mådde,
om barnbarnens förkylningar och om vädret över Roslagen.
Den där trygga rösten i telefonen – den saknar jag redan.
Jag vet att många av er gör det.

Mamma föddes den 14 mars 1958 och växte upp i Västerås.
Hon utbildade sig till sjuksköterska i Uppsala,
och blev den sortens vårdare man hoppas möta när livet slår hårt:
lugnet mitt i blåsten, den som ser hela människan.
I fyrtio år arbetade hon på akutmottagning.
Hon talade sällan om dramatiken –
hon tyckte att man gör sitt bästa och låter det tala.
Men vi märkte hur mycket hon bar,
och hur hon, trots allt hon sett,
alltid behöll sin värme och sin tro på människor.

Efter pensionen flyttade hon och pappa Anders till sommarstugan i Roslagen.
Det blev snabbt mer än en stuga.
Det blev en plats där te kopporna aldrig tog slut,
där timjan och rosmarin doftade längs altankanten,
och där varje besökare gick hem mätt, lyssnad på och lite lugnare.
Mamma var passionerad hemmakock.

Hennes experiment med surdeg kunde få oss att skratta

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

”den här lever sitt eget liv”, brukade hon säga,
och ändå stod där alltid ett bröd med perfekt skorpa när gästerna kom.

Hon var varm och omtänksam,
principfast utan att bli hård,
och hennes skratt var stillsamt men smittade långt.
Punktlighet var en hederssak –
”fem minuter innan är i tid” –
och ärlighet var aldrig förhandlingsbar.
Hon lärde oss att göra vårt bästa,
inte för applåder,
utan för att det är rätt.

Mitt finaste minne är från sena sommarkvällar på altanen i Roslagen.
Vi satt med te i händerna,
stjärnorna tändes en efter en,
och Mamma började berätta familjehistorier.
Inga stora gester,
bara en röst som bar oss bakåt i tiden och framåt i mod.
När hon talade föll saker på plats.
Hon hade en sällsynt förmåga att göra kaos hanterbart.
”Vi tar en sak i taget”, sa hon.
Det var aldrig bara ord.

Hon älskade sin trädgård och sina långpromenader.
Hon fyllde korsordspennor till sista stumpen,
och sjöng med i församlingens kör med den där milda stämman
som inte ropade efter uppmärksamhet,
men som bar långt när melodin krävde det.
Hemma band hon ihop vardagen som ingen annan:
en gryta som puttrade,
ett barnbarn i knät,
ett skratt från hallen när någon kom för tidigt – ”precis som det ska vara”.

Som maka till Anders i 42 år var hon den fasta punkten,
den som höll rytmen när livet bytte takt.

Som mamma till mig och min bror Emil
gav hon frihet utan att släppa taget.

Som mormor och farmor var hon den varma famnen som aldrig var full.

Jag ser henne ännu,

hur hon böjer sig ner och lyssnar på ett barn som vill visa en teckning,
som om nothing annat existerade just då.

Det var hennes gåva:

att vara helt närvarande.

Vi som stod henne nära vet vad vi kommer sakna:

rösten i telefonen som lade en hand över hjärtat,

kramarna som tinade oro,

och sättet hon sänkte axlar i ett rum bara genom att vara där.

Men vi vet också vad som består.

När vi tar en promenad för att tänka klart.

När vi ställer timern för att brödet ska få rätt skorpa.

När vi kommer fem minuter tidigt och håller våra löften.

När vi väljer att lyssna innan vi svarar.

Då går Mamma Karin med oss.

Hon ville att vi skulle minnas henne med ljus och sång.

Det passar henne.

Hon var aldrig den som ställde sig mitt i strålkastarna,
men hon tände små lampor där hon gick.

Psalm 249 ligger henne nära.

När vi sjunger den idag, låt oss göra det som hon lärde oss:
enkelt, ärligt, tillsammans.

Det finns en tröst i att hennes liv var helt och rikt.

Hon valde omsorg, om och om igen.

Hon byggde ett hem där människor vilade.

Hon arbetade där det gjorde skillnad.
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Hon älskade utan att göra väsen av sig.

Det är ett arv som ryms i helt vardagliga handlingar,
och därför är det så starkt.

Till dig, Pappa,

tack för all kärlek ni bar genom åren.

Till Emil och mig, och till barnbarnen,

låt oss hålla fast vid det hon lärt oss:

vara ärliga,

komma i tid,

göra vårt bästa,

och aldrig glömma att en kopp te och en stilla kväll kan rädda en dag.

Mamma,

tack för dina händer som alltid hittade rätt i stormen.

Tack för dina historier under stjärnorna.

Tack för ditt skratt som brann lågmält men varmt.

Vi släpper din hand idag,

men vi förlorar dig inte.

Du finns i sången, i ljuset, i det stilla modet.

Vi bär dig vidare -

i våra röster, i våra steg, i hur vi tar hand om varandra.

Vila i frid, Mamma Karin.

Vi tar en sak i taget.

Vi tar det tillsammans.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera
ditt eget personliga tal nu på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)